

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וקונה את עצמו בכסף כו'.												■
בכסף ע"י אחרים אין, אבל לא על ידי עצמו												◇
במאי עסקינן?											^	
אילימא שלא מדעתו											!	◇
חוב הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות	מכדי שמענא ליה לר' מאיר, דאמר:										⚡	◇
זכין לאדם שלא בפניו, ואין חבין לו אלא בפניו	ותנינא:										⚡	
אלא פשיטא מדעתו, והא קמשמע לן, על ידי אחרים אין, על ידי עצמו לא, אלמא: אין קנין לעבד בלא רבו											!	◇
אי הכי, אימא סיפא:											⚡	
בשטר על ידי עצמו	[סיפא]										⚡	◇
על ידי עצמו אין, על ידי אחרים לא											■	
ואי מדעתו, על ידי אחרים אמאי לא?											⚡	◇
וכי תימא, מאי ע"י עצמו? אף ע"י עצמו, והא קמ"ל, דגיטו וידו באים כאחד											!	◇
והא לא תני הכי											⚡	
בשטר ע"י עצמו ולא ע"י אחרים, דברי ר"מ	דתניא:										⚡	◇
לעולם שלא מדעתו, ושאני כסף, הואיל וקני ליה בעל כורחיה מקני ליה בעל כורחיה.	אביי:										!	◇
אי הכי, שטר נמ?											⚡	◇
האי שטרא לחוד, והאי שטרא לחוד.											!	◇
הכא נמי האי כספא לחוד, והאי כספא לחוד											⚡	
טיבעא מיהא חד הוא.											!	◇
כסף - קבלת רבו גרמה לו, שטר - קבלת אחרים גרמה לו.	רבא:										!	◇
בכסף ע"י עצמו.	חכמים:											■
בכסף ע"י עצמו אין, ע"י אחרים לא												◇
אמאי? נהי נמי דשלא מדעתו, מכדי שמענא להו לרבנן											⚡	◇
זכות הוא שיצא מתחת יד רבו לחירות	דאמרי: [רבנן]										⚡	◇
זכין לאדם שלא בפניו, ואין חבין לו אלא בפניו	ותנינא:										⚡	
וכ"ת, מאי ע"י עצמו? אף ע"י עצמו, וקמ"ל דיש קנין לעבד בלא רבו											!	◇
א"ה, אימא סיפא:											⚡	
בשטר ע"י אחרים	[סיפא]										⚡	◇
ולא על ידי עצמו											■	◇
והא קיימא לן, דגיטו וידו באין כאחד											⚡	◇
וכי תימא, מאי ע"י אחרים? אף ע"י אחרים, והא קמ"ל, דזכות הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות											!	◇
אי הכי, נערבינהו ונתיניהו: בכסף, ובשטר בין ע"י אחרים בין על ידי עצמן											⚡	◇
אלא, בכסף - בין ע"י אחרים בין ע"י עצמו, בשטר - ע"י אחרים ולא ע"י עצמו, ור"ש בן אלעזר הוא											!	◇
אף בשטר, על ידי אחרים ולא ע"י עצמו	דתניא, ר' שמעון בן אלעזר:										!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ושלש מחלוקות בדבר.												◇	כג.		
מ"ט דר' שמעון בן אלעזר? גמר לה לה מאשה, מה אשה עד שיוציא גט לרשות שאינה שלו, אף עבד נמי עד שיוציא גט לרשות שאינה שלו.	רבה:											■	◇	כג.	
לר' שמעון בן אלעזר, עבד כנעני מהו שיעשה שליח לקבל גיטו מיד רבו? כיון דגמר לה לה מאשה - כאשה, או דילמא, אשה דאיהי מצי מקבלת גיטה - שליח נמי מצי משוי, עבד דאיהו לא מקבל גיטה - שליח נמי לא מצי משוי?	בעי רבה:											^	◇	כג:	
בטר דבעיא הדר פשטא: לה לה מאשה - כאשה.	[רבה]											!	◇	כג.	
הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו, דאי סלקא דעתך שלוחי דידן נינהו, מי איכא מידי דאנן לא מצינן עבדינן ואינהו מצי עבדי?	ואלא הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:											⚡	◇	כג.	
ולא? והא עבדא דאיהו לא מצי מקבל גיטה, ושליח מצי משוי?												⚡	◇	כג.	
ולא היא, ישראל לא שייכי בתורת קרבנות כלל, עבד שייך בגיטין												!	◇	כג.	
נראין הדברים, שהעבד מקבל גיטו של חברו מיד רבו של חברו, אבל לא מיד רבו שלו.	דתניא:											!	■	כג.	
ובלבד שיהא הכסף משל אחרים.													■	כג.	
נימא בהא קמיפלגי													⚡	כג.	
אין קנין לעבד בלא רבו, ואין קנין לאשה בלא בעלה	דרבי מאיר סבר:												⚡	◇	כג.
יש קנין לעבד בלא רבו, ויש קנין לאשה בלא בעלה	ורבנן סברי:												⚡	◇	כג.
דכולי עלמא - אין קנין לעבד בלא רבו, ואין קנין לאשה בלא בעלה, והכא במאי עסקינן - דאקני ליה אחר מנה, ואמר ליה על מנת שאין לרבו רשות בו	רבה אמר רב ששת:												!	◇	כג.
כי אמר ליה קני - קני עבד וקני רביה, וכי אמר ליה על מנת - לא כלום קאמר ליה	רבי מאיר סבר:												⚡	◇	כג.
כיון דאמר ליה על מנת - אהני ליה תנאיה.	ורבנן סברי:												⚡	◇	כג.
כל כי האי גוונא - דכולי עלמא לא פליגי דקני עבד וקני רביה, והכא במאי עסקינן - כגון דאקני ליה אחר מנה, ואמר ליה על מנת שתצא בו לחירות	רבי אלעזר:												■	◇	כג.
כי אמר ליה קני - קני עבד וקני רביה, וכי אמר ליה על מנת - לא כלום קאמר ליה	רבי מאיר סבר:												■	◇	כג.
לדידיה נמי הא לא קא מקני ליה, דהא לא אמר ליה אלא על מנת שתצא בו לחירות.	ורבנן סברי:												■	◇	כג.
ורמי דרבי מאיר אדרבי מאיר, ורמי דרבנן אדרבנן													⚡	כג.	
אין אשה פודה מעשר שני בלא חומש	דתניא: [רבנן]												⚡	◇	כד.
אשה פודה מעשר שני בלא חומש	ר"ש בן אלעזר אומר משום ר' מאיר:												⚡	◇	כד.
היכי דמי?													^	כד.	
אילימא בזווי דבעל ומעשר דבעל													!	כד.	
שליחותיה דבעל קא עבדה													⚡	כד.	
ואלא בזווי דידה ומעשר דידיה													!	כד.	
איש אמר רחמנא - ולא אשה													⚡	כד.	
אלא לאו כי האי גוונא, דאקני לה אחר מנה, ואמר לה ע"מ שתפדי בו את המעשר, ואיפכא שמענא להן													⚡	כד.	
איפוך.	אביי:												!	כד.	
לעולם לא תיפוך, והכא במעשר דאתא מבי נשא עסקינן	רבא:												!	כד.	
מעשר - ממון הקדש הוא	ור"מ לטעמיה דאמר:												!	כד.	
ולא קני ליה בעל													!	כד.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ◻ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ◻ ראיה-proof
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממון הדיוט הוא	ורבנן לטעמייהו, דאמרי:										◻	◻
וקני ליה בעל, הילכך שליחותא דבעל קעבדא.											◻	◻
יוצא בשן ועין וראשי אברים שאינן חוזרים	תנא:										◻	◻
בשלמא שן ועין כתיבי, אלא ראשי אברים מנלן?											◻	◻
דומיא דשן ועין, מה שן ועין מומין שבגלוי ואינן חוזרין, אף כל מומין שבגלוי ואינן חוזרין.											◻	◻
ואימא: ניהו שן ועין כשני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין											◻	◻
צריכא, דאי כתב רחמנא שן, הוה אמינא אפילו שן דחלב, כתב רחמנא עין ואי כתב רחמנא עין, ה"א מה עין שנברא עמו, אף כל שנברא עמו, אבל שן לא, צריכא.											◻	◻
ואימא: (שמות כא) כי יכה - כלל שן ועין - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, שן ועין אין, מידי אחרינא לא											◻	◻
(שמות כא) להפשי ישלחנו - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש מום שבגלוי ואינן חוזרים, אף כל מומין שבגלוי ואינן חוזרין.											◻	◻
אי מה הפרט מפורש מומין שבגלוי ובטל ממלאכתו ואינו חוזר, אף כל מומין שבגלוי ואינו חוזר ובטל ממלאכתו?											◻	◻
תלש בזקנו ודילדל בו עצם - עבד יוצא בהם לחירות	אלמה תניא:										◻	◻
להפשי ישלחנו ריבויא הוא.											◻	◻
ואי ריבויא הוא, אפי' הכהו על ידו וצמתה וסופה לחזור נמי											◻	◻
הכהו על ידו וצמתה, וסופה לחזור - אין עבד יוצא בהם לחירות	אלמה תניא:										◻	◻
א"כ, שן ועין מאי אהני ליה.											◻	◻
בכולם עבד יוצא בהם לחירות, וצריך גט שחרור, דברי ר"ש	ת"ר: [רבי שמעון]										◻	◻
אינו צריך	רבי מאיר:										◻	◻
צריך	רבי אלעזר:										◻	◻
אינו צריך	רבי טרפון:										◻	◻
צריך	רבי עקיבא:										◻	◻
נראין דברי ר"ט - בשן ועין, שהתורה זכתה לו, ודברי ר"ע - בשאר אברים, הואיל וקנס חכמים - הוא.	המכריעים לפני חכמים:										◻	◻
קנס הוא? קראי קא דרשינן											◻	◻
אלא, הואיל ומדרש חכמים הוא.											◻	◻
מ"ט דר"ש?											◻	◻
יליף שילוח שילוח מאשה, מה אשה בשטר, אף עבד נמי בשטר.	[רבי שמעון]										◻	◻
ור"מ?											◻	◻
אי כתב חפשי לבסוף - כדקאמרת, השתא דכתב להפשי ישלחנו, הוה ליה חפשי מעיקרא.	[רבי מאיר]										◻	◻
הכהו על עינו וסמאה, על אזנו - וחרשה, עבד יוצא בהן לחירות נגד עינו - ואינו רואה, כנגד אזנו - ואינו שומע, אין עבד יוצא בהן לחירות.	תנו רבנן:										◻	◻
למימרא, דקלא לאו כלום הוא	רב שמן לרב אשי:										◻	◻
תרנגול שהושיט ראשו לאויר כלי זכוכית ותקע בו ושברו - משלם נזק שלם	והתני רמי בר יחזקאל:										◻	◻
סוס שצנף, וחמור שנער, ושברו כלים בתוך הבית - משלמים חצי נזק	ואמר רב יוסף, אמרי בי רב:										◻	◻
שאני אדם, דכיון דבר דעת הוא, איהו מיבעית נפשיה	א"ל: [רב אשי]										◻	◻

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

קידושין-האשה נקנית	Talmud Navigator													
	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
המבעית את חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, כיצד? תקע באזנו וחרשו - פטור, אחזהו ותקע באזנו וחרשו - חייב.	כדתניא:										!		כד:	
הכהו על עינו וכהתה, על שינו - ונדדה, אם יכול להשתמש בהן עכשיו - אין עבד יוצא בהן לחירות, ואם לאו - עבד יוצא בהן לחירות.	תנו רבנן:											◇	כד:	
הרי שהיתה עינו כהויה וסמאה, שינו נדודה והפילה, אם יכול להשתמש בהן כבר - עבד יוצא בהן לחירות, ואם לאו - אין עבד יוצא בהן לחירות.	תניא אידך:											◇	כד:	
וצריכא דאי אשמועינן הך קמייתא, משום דמעיקרא נהורא בריא והשתא נהורא כחישא, אבל הכא דמעיקרא נמי נהורא כחישא - אימא לא ואי אשמועינן הא, משום דסמיה לגמרי, אבל התם דלא סמיה לגמרי - אימא לא, צריכא.													כד:	
הרי שהיה רבו רופא, ואמר לו לכהול לו עינו וסמאה, לחתור לו שינו והפילה - שיחק באדון יוצא לחירות (שמות כא) ושחתה - עד שיתכוין לשחתה.	תנו רבנן: [רבנן]											◇	כד:	
ורבנן, האי ושחתה מאי עבדי ליה?	רשב"ג:											◇	כד:	
מיבעי להו לכדתניא:	[רבנן]										!	◇	כד:	
ר"א אומר: הרי שהושיט ידו למעי שפחתו וסימא עובר שבמעיה - פטור מ"ט? דאמר קרא: ושחתה - עד שיכוין לשחתה.	[תניא] רבי אליעזר:										!	◇	כד:	
ואידך?											?		כד:	
מושחת שחתה נפקא.	[רשב"ג]										!		כד:	
ואידך?											?		כד:	
שחת שחתה לא דריש.	[רבנן]										!		כד:	
הרי שהיתה עינו סמיה וחטטה - עבד יוצא בהן לחירות, מ"ט? מחוסר אבר הוא	רב ששת:											◇	כד:	
תמות וזכרות בבהמה, ואין תמות וזכרות בעופות יכול יבשה גפה, נקטעה רגלה, נחטטה עינה? ת"ל: מן העוף - ולא כל העוף.	ותנא תונא:												כד:	
היתה לו יתרת וחטטה - עבד יוצא בהן לחירות.	רב חייה בר אשי אמר רב:											◇	כד:	
והוא, שנספרת על גב היד.	רב הונא:											◇	כה:	
סבי דנזוניא לא אתו לפירקיה דרב חסדא												◇	כה:	
זיל צנעינהו.	אמר ליה לרב המנונא: [רב חסדא]											○	כה:	
מאי טעמא לא אתו רבנן לפירקא?	אזל אמר להו: [רב המנונא]											○	כה:	
אמרו ליה: אמאי ניתי? דבעינן מיניה מילתא ולא פשט לן.												○	כה:	
מי בעיתו מינאי מידי ולא פשיטנא לכו?	אמר להו: [רב המנונא]											○	כה:	
עבד שסרסו רבו בבצים, מהו? כמום שבגלוי דמי, או לא?	בעו מיניה:											^	כה:	
לא הוה בידיה.	[רב המנונא]											○	כה:	
אמרו לו: מה שמך?												○	כה:	
אמר להו: המנונא	[רב המנונא]											○	כה:	
אמרו ליה: לאו המנונא אלא קרנונא.												○	כה:	
אתא לקמיה דרב חסדא	[רב המנונא]											○	כה:	
מתניתא בעו מינך	א"ל: [רב חסדא]												◇	כה:
עשרים וארבעה ראשי אברים שבאדם, כולם אין מטמאין משום מחיה, ואלו הם: ראשי אצבעות ידים ורגלים, וראשי אזנים, וראש החוטם, וראש הגוייה, וראשי דדים שבאשה	דתנן: [ת"ק]											◇	כה:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אף שבאיש	רבי יהודה:	◊	■	■								כה.
בכולם עבד יוצא בהם לחירות	ותני עלה: [רבנן]	◊	■									כה.
אף הסירוס	רבי:	◊	■									כה.
אף הלשון	בן עזאי:	◊	■									כה.
אף הסירוס	אמר ר, רבי:	■										כה. <
סירוס דמאי?		^										כה.
אילימא סירוס דגיד	!											כה.
היינו גוייה	ז											כה.
אלא לאו סירוס דביצים.	!											כה. ◊
אף הסירוס.	רבי:										■	כה. <
ורבי, לשון לא?											ז	כה.
הרי מי שהיה מזה, ונתזה הזאה על פיו, רבי אומר: היזה	ורמינהו: [רבי]					◊	■	ז				כה. ◊
לא היזה	חכמים:					◊	■	ז				כה. ◊
מאי לאו על לשונן											ז	כה.
לא, על שפתיו.											!	כה. ◊
על שפתיו - פשיטא											ז	כה.
מהו דתימא זימנא דחלים שפתיה, קמ"ל.											!	כה. ◊
על לשונן	והתניא:										■	כה. ◊
ושניטל רוב הלשון, רבי אומר: רוב המדבר שבלשונן	ועוד תניא: [רבי]										■	כה. ◊
סירוס, ולא מיבעיא לשון	אלא, רבי אומר:										■	כה. ◊
לשון.	בן עזאי:										■	כה. <
אבל סירוס לא ומאי אף? אקמייתא.											■	כה. ◊
אי הכי, נקדמה דבן עזאי ברישא											ז	כה.
תנא שמעה לדרבי וקבעה, ושמעה לדבן עזאי ותני, ומשנה לא זזה ממקומה.											!	כה. ◊
הכל מודים בלשון לענין טומאה - דגלוי הוא אצל השרץ, מ"ט? (ויקרא טו) אשר יגע בו אמר רחמנא, והאי נמי בר נגיעה הוא. לענין טבילה - כטמון דמי, מ"ט? (ויקרא טו) ורחץ בשרו במים אמר רחמנא, מה בשרו מאבראי אף כל מאבראי, לא נחלקו אלא לענין הזאה	עולא:										■	כה. ◊
רבי מדמי לה לטומאה	[רבי]					◊	■	■				כה. ◊
ורבנן מדמו לה לטבילה	[רבנן]					◊	■	■				כה. ◊
ותרוייהו בהאי קרא קמיפלגי:											■	כה.
(במדבר יט) והזה הטהור על הטהור וגו' - רבי סבר: והזה הטהור על הטהור על השלישי וביום השביעי וחטאו	[רבי סבר]										■	כה. ◊
וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים.	רבנן סברי:										■	כה. ◊
ורבנן נמי נדמייה לטומאה											ז	כה.
טהרה מטהרה הוה ליה למילף.	[רבנן]										!	כה. ◊
ורבי נדמייה לטבילה											ז	כה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכבס בגדיו הפסיק הענין.	[רבי]											כה.
וסבר רבי לענין טבילה כטמון דמי?												כה.
מעשה בשפחה של בית רבי, שטבלה ועלתה ונמצא עצם בין שיניה, והצריכה רבי טבילה אחרת.	והאמר רבין אמר רב אדא אמר רבי יצחק:											כה.
נהי דביאת מים לא בעינן, מקום הראוי לבוא בו מים בעינן כדרכי זירא												כה.
כל הראוי לביילה - אין בילה מעכבת בו, ושאינו ראוי לביילה - בילה מעכבת בו.	דאמר רבי זירא:											כה.
כתנאי:												כה:
(ויקרא כב) ומעוך וכתות ונתוק וכתות - כולן בביצים, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											כה:
בביצים ולא בגיד?												כה:
אלא כולן אף בביצים, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											כה:
כולם בגיד	רבי אליעזר בן יעקב:											כה:
מעוך וכתות - אף בביצים, נתוק וכתות - בגיד אין, בביצים לא.	רבי יוסי:											כה:
בהמה גסה נקנית במסירה, והדקה - בהגבהה, דברי רבי מאיר ור' אליעזר	רבי מאיר ור' אליעזר:											כה:
בהמה דקה נקנית במשיכה.	הכמים:											כה:
בהמה גסה נקנית במשיכה.	דרש רב בקימחוניא:											כה:
אשכחינהו שמואל לתלמידי דרב, אמר להו, מי אמר רב: בהמה גסה נקנית במשיכה? והאנן במסירה תנו, ורב נמי במסירה אמר, הדר ביה מההיא?	[שמואל]											כה:
הוא דאמר כי האי תנא												כה:
זו וזו נקנית במשיכה	דתניא, וחכ"א:											כה:
זו וזו בהגבהה.	רבי שמעון:											כה:
אלא מעתה, פיל לרבי שמעון במה יקנה?	מתקיף לה רב יוסף:											כה:
בחליפין אי נמי, בשוכר את מקומו.	אמר ליה אביי:											כה:
מביא ארבעה כלים ומניחן תחת רגליו.	רבי זירא:											כה:
שמעת מינה: כליו של לוקח ברשות מוכר - קנה לוקח												כה:
הכא במאי עסקינן - בסימטא אי נמי בחבילי זמורות.												כה:
נכסים שיש להם אחריות - נקנין בכסף ובבשר ובחזקה, שאין להם אחריות - אין נקנין אלא במשיכה.												כה:
נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות - בכסף, ובבשר, ובחזקה, וזוקקין את הנכסים שיש להם אחריות לישבע עליהן.												כה:
בכסף												כה:
מגלן?												כה:
אמר קרא: (ירמיהו לב) שדות בכסף יקנו.	חזקיה:											כה:
ואימא: עד דאיכא שטר, דכתיב: (ירמיהו לב) וכתוב בספר והתום												כה:
אי כתיב יקנו לבסוף - כדקאמרת, השתא דכתיב יקנו מעיקרא, כסף - קני, שטר - ראייה בעלמא הוא.												כה:
לא שנו אלא במקום שאין כותבין את השטר, אבל במקום שכותבין את השטר - לא קנה, ואי פריש - פריש	רב:											כה:
כי הא דרב אידי בר אבין כי זבין ארעא, אמר: אי בעינא בכספא איקני, אי בעינא בשטרא איקני - אי בעינא בכספא איקני, דאי בעיתו למיהדר לא מציתו הדריטו, ואי בעינא בשטרא איקני, דאי בעינא למיהדר הדרנא בי.	[רב אידי בר אבין]											כה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ובשטר.												■	<	
מנלן?												▲		
אילימא משום דכתיב: (ירמיהו לב) וכתוב בספר וחתום והעד עדים												!		
והאמרת: שטר - ראיה בעלמא הוא												?		
אלא מהכא: (ירמיהו לב) ואקח את ספר המקנה.												!	◇	
לא שנו אלא בשטר מתנה, אבל במכר - לא קנה עד שיתן לו דמים.	שמואל:											■	◇	
בשטר כיצד? כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בהם שוה פרוטה שדי מכורה לך, שדי נתונה לך - הרי זו מכורה ונתונה	מתיב רב המנונא:											■	?	◇
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: במוכר שדהו מפני רעתה.	[רב המנונא]											!	◇	
במתנה ביקש ליתנה לו, ולמה כתב לו לשון מכר? כדי ליפות את כוחו.	רב אשי:											!	◇	
ובחזקה.												■	<	
מנלן?												▲		
אמר קרא: (ירמיהו מ) ושבו בעריכם אשר תפשתם, במה תפשתם? בישיבה.	חזקיה:											!	◇	
(דברים יא) וירשתם אותה וישבתם בה, במה ירשתם? בישיבה.	דבי ר' ישמעאל תנא:											!	◇	
ושאין להם אחריות - אין נקנין אלא במשיכה.												■	<	
מנלן?												▲		
דכתיב: (ויקרא כה) וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך, דבר הנקנה מיד ליד.												!	◇	
דבר תורה מעות קונות, מאי איכא למימר?	ולר' יוחנן דאמר:											?	◇	
תנא תקנתא דרבנן קתני.												!	◇	
נכסים שאין להם אחריות.												■	<	
מנהגי מילי?												▲		
דאמר קרא: (דברי הימים ב' כא) ויתן להם אביהם מתנות וגו' עם ערי מצורות ביהודה.	חזקיה:											!	◇	
בעינן צבורים או לא?	איבעיא להו:											▲	◇	
קרקע כל שהוא חייבת בפאה ובכורים, ולכתוב עליה פרוסבול, ולקנות עמה נכסים שאין להם אחריות	רב יוסף: תא שמע, ר' עקיבא:											■	?	◇
ואי אמרת בעינן צבורים, כל שהוא למאי חזי?												?		
כגון שנעץ בה מחט.	תרגומא רב שמואל בר ביסנא קמיה דרב יוסף:											!	◇	
קבסתן, איכפל תנא לאשמעוי' מחט?	א"ל רב יוסף:											?		
מאן לימא לן, דלא תלה בה מרגניתא דשוויא אלפא זוזי.	רב אשי:											!	◇	
מעשה במדוני אחד שהיה בירושלים, שהיו לו מטלטלין הרבה וביקש ליתנם במתנה, אמרו לו: אין לו תקנה עד שיקנם על גבי קרקע מה עשה? הלך ולקח בית סלע סמוך לירושלים, ואמר צפוני זה לפלוני ועמו מאה צאן ומאה חביות, ומת, וקיימו את דבריו	ת"ש, אמר ר' אלעזר:											○	?	◇
ואי אמרת בעינן צבורים בה, בית סלע למאי חזי?												?		
מי סברת בית סלע - סלע ממש? מאי סלע? דנפיש טובא, ואמאי קרו ליה סלע? דקשי כסלע.												!	◇	
מעשה באדם אחד שחלה בירושלים, כרבי אליעזר, ואמרי לה בריא היה, כרבנן, שהיו לו מטלטלין הרבה וביקש ליתנם במתנה, אמרו לו: אין לו תקנה עד שיקנם ע"ג קרקע מה עשה? הלך ולקח בית רובע סמוך לירושלים, ואמר טפח על טפח לפלוני ועמו מאה צאן ומאה חביות, ומת, וקיימו חכמים את דבריו	ת"ש, דאמר רב יהודה א"ר:											○	?	◇
ואי אמרת בעינן צבורים, טפח על טפח למאי חזי?												?		

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא במאי עסקינן - לדמי.												כז
ה"נ מסתברא, דאי ס"ד מאה צאן ומאה חביות ממש, ניקנינהו ניהליה בחליפין.												כח
ואלא מאי? לדמי, ניקנינהו ניהליה במשיכה												כט
אלא דליתיה למקבל מתנה												ל
ה"נ דליתיה למקבל מתנה.												לא
וניזכינהו ניהליה אגב אחר												לב
לא סמכה דעתיה, סבר, שמיט ואכיל להו.												לג
ואלא מאי אין לו תקנה?												לד
ה"ק: למאי דלא סמכה דעתיה, אין לו תקנה עד שיקנם על גבי קרקע.												לה
עישור שאני עתיד למוד נתון לו ליהושע, ומקומו מושכר לו, ועישור אחר שאני עתיד למוד נתון לו לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים, ומקומו מושכר לו	תא שמע: מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באים בספינה, אמר להם רבן גמליאל לזקנים:											לו
ש"מ בעינן צבורים בה												לז
שאני התם, כי היכי דלא ליטרחינהו.												לח
שני שטרות הן: זכו בשדה זו לפלוני וכתבו לו את השטר - חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה, ע"מ שתכתבו לו את השטר - חוזר בין בשטר בין בשדה	ת"ש: דאמר רבא בר יצחק אמר רב:											לט
שלשה שטרות הן: תרי הא דאמרן, אידך - אם קדם מוכר וכתב לו את השטר	רב חייה בר אבין אמר רב הונא:											למ
כותבים שטר למוכר אע"פ שאין לוקח עמו, כיון שהחזיק עמו בקרקע - נקנה שטר בכל מקום שהוא	כאותה ששנינו:											לנ
שמע מינה לא בעינן צבורים בה												לו
שאני שטר, דאפסירא דארעא הוא.												לז
נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות - בכסף, בשטר, ובחזקה	והא עלה קתני, זו היא ששנינו:											לא
ש"מ לא בעינן צבורים בה ש"מ.												לב
מי בעינן אגב או לא?	איבעיא להו:											לג
דקתני כל הני ולא קתני אגב.	ת"ש:											לד
ולטעמיך, קני מי קתני? אלא עד דאמר קני, הכא נמי עד דאמר אגב.												לה
והלכתא: צבורים לא בעינן, אגב וקני בעינן.												לו
שדה במכר ומטלטלין במתנה, מהו?	איבעיא להו:											לז
עישור שאני עתיד למוד נתון ליהושע, ומקומו מושכר לו	ת"ש:											לח
ש"מ.												לט
שדה לאחד ומטלטלין לאחר, מהו?	איבעיא להו:											לא
עישור שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים, ומקומו מושכר לו	ת"ש:											לב
מאי מושכר? מושכר למעשר.												לג
ואי בעית אימא: שאני ר' עקיבא, דיד עניים הוה.												לד
לא שנו אלא שנתן דמי כולן, אבל לא נתן דמי כולן, לא קנה אלא כנגד מעותיו.	רבא:											לה
יפה כח הכסף מכה השטר, וכח השטר מכה הכסף	תניא כוותיה דרבא:											לו

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז
יפה כח - הכסף, שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני, מה שאין כן בשטר														כז
ויפה כח השטר, שהשטר מוציא בבת ישראל, מה שאין כן בכסף														כז
ויפה כח שניהם מכה חזקה, וכח חזקה מכה שניהם														כז
יפה כח שניהם, ששניהם קונים בעבד עברי, מה שאין כן בחזקה														כז
יפה כח חזקה, שחזקה, מכר לו עשר שדות בעשר מדינות, כיון שהחזיק באחת מהם - קנאם כולם														כז
במה דברים אמורים - שנתן לו דמי כולן, אבל לא נתן לו דמי כולן, לא קנה אלא כנגד מעותיו.														כז
מסייע ליה לשמואל														כז
מכר לו עשר שדות בעשר מדינות, כיון שהחזיק באחת מהן - קנה את כולן.	דאמר שמואל:													כז
תדע, שאילו מסר לו עשר בהמות באפסר אחד, ואמר ליה קני, מי לא קני?	רב אחא בריה דרב איקא:													כז
מי דמי? התם איגודו בידו, הכא אין איגודו בידו.	א"ל:													כז
תדע דלא קני, אילו מסר לו עשר בהמות באפסר אחד, ואמר לו זו קני, מי קני?	איכא דאמרי, אמר רב אחא בריה דרב איקא:													כז
מי דמי? התם גופים מוחלקים, הכא סדנא דארעא חד הוא.														כז
וזוקקים את הנכסים וכו'.														כז
מנין לגלגול שבועה מן התורה? שנאמר: (במדבר ה) ואמרה האשה אמן אמן	עולא:													כז
על מה היא אומרת אמן אמן? אמן על האלה, אמן על השבועה, אמן אם מאיש זה, אמן אם מאיש אחר, אמן שלא סתיתי ארוסה ונשואה ושומרת יבם וכנסה	ותנן:													כז
האי ארוסה היכי דמי?														כז
אילימא דקני לה כשהיא ארוסה וקא משקי לה כשהיא ארוסה														כז
ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה, מ"ט? (במדבר ה) תחת אישך אמר רחמנא וליכא	והתנן:													כז
אלא דקני לה כשהיא ארוסה ונסתרה כשהיא ארוסה וקא משקי לה כשהיא נשואה														כז
מי בדקי לה מיא? (במדבר ה) ונקה האיש מעון אמר רחמנא, בזמן שהאיש מנוקה מעון - מים בודקים את אשתו, אין איש מנוקה מעון - אין המים בודקים את אשתו														כז
אלא ע"י גלגול.														כז
אשכחן סוטה דאיסורא, ממונא מנלך?														כז
ק"ו, ומה סוטה שלא ניתנה להתבע בעד אחד - מגלגלין, ממון שניתן להתבע בעד אחד - אינו דין שמגלגלין.	תנא דבי רבי ישמעאל:													כז
אשכחן בודאי, ספק מנלך?														כח
נאמרה שבועה בחוץ ונאמרה שבועה בפנים, מה שבועה האמורה בפנים - עשה בה ספק כודאי, אף שבועה האמורה בחוץ - עשה בה ספק כודאי.	תניא, רשב"י:													כח
עד היכן גלגול שבועה?														כח
דא"ל הישבע לי שאין עבדי אתה.	רב יהודה אמר רב:													כח
ההוא שמותי משמתינן ליה.														כח
הקורא לחבירו עבד - יהא בנידוי, ממזר - סופג את הארבעים, רשע - יורד עמו לחיין	דתניא:													כח
הישבע לי שלא נמכרת לי בעבד עברי.	אלא אמר רבא:													כח
האי טענתא מעלייתא היא, ממונא אית ליה גביה														כח
רבא לטעמיה														כח

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
---	--

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
עבד עברי גופו קנוי.	דאמר רבא:									!		◇	כת.
אי הכי, היינו קרקע										ז		◇	כת.
מהו דתימא, קרקע הוא דעבדי אינשי דמזבני בציעא, אם איתא דזבין לית ליה קלא, האי אם איתא דזבין קלא אית ליה, קמ"ל.										!		◇	כת.
כל הנעשה דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפיו.												■	כת.
כיצד? החליף שור בפרה או חמור בשור, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפיו.												■	כת.
חליפין מאי ניהו? מטבע, שמע מינה: מטבע נעשה חליפין												ז	כת.
הכי קאמר: כל הנישום דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב בחליפין.	רב יהודה											!	כת.
דיקא נמי												■	כת:
כיצד? החליף שור בפרה או חמור בשור	דקתני:											■	כת:
ש"מ.												■	כת:
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דמטבע נעשה חליפין, מאי כיצד?												ז	כת:
ה"ק: פירות נמי עבדי חליפין, כיצד? החליף בשר שור בפרה או בשר חמור בשור, כיון שזכה זה - נתחייב בחליפין.												!	כת:
הניחא לרב ששת												ז	כת:
פירות עבדי חליפין	דאמר: [רב ששת]											■	כת:
אלא לר"נ												ז	כת:
פירות לא עבדי חליפין	דאמר: [רב נחמן]											■	כת:
מאי איכא למימר?												ז	כת:
ה"ק: יש דמים שהן כחליפין, כיצד? החליף דמי שור בפרה או דמי חמור בשור												!	כת:
מ"ט?												^	כת:
סבר לה כר' יוחנן												!	כת:
דבר תורה מעות קונות, ומה טעם אמרו משיכה קונה? גזירה שמא יאמר לו נשרפו חיטיך בעלייה	דאמר: [רבי יוחנן]											!	כת:
מילתא דשכיח גזרו בה רבנן, מילתא דלא שכיח לא גזרו בה רבנן.												!	כת:
ולר"ל												ז	כת:
משיכה מפורשת מן התורה	דאמר: [ריש לקיש]											ז	כת:
הניחא אי סבר לה כרב ששת, דאמר: פירות עבדי חליפין, מתרין כרב ששת, אלא אי סבר לה כר"נ, דאמר: פירות לא עבדי חליפין ומטבע לא קני, במאי מוקי לה?												ז	כת:
על כרחך כרב ששת ס"ל.												!	כת:
רשות הגבוה - בכסף, ורשות ההדיוט - בחזקה.												■	כת:
אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט.												■	כת:
כיצד רשות הגבוה בכסף? גיזבר שנתן מעות בבהמה, אפי' בהמה בסוף העולם - קנה, ובהדיוט לא קנה עד שימשוך.	ת"ר:											■	כת:
כיצד אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט? האומר שור זה עולה, בית זה הקדש, אפי' בסוף העולם - קנה, בהדיוט לא קנה עד שימשוך ויחזיק.												■	כת:
משכו במנה, ולא הספיק לפדותו עד שעמד במאתים - נותן מאתיים												■	כת:
מאי טעמא?												^	כת:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
---	---

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר											
(ויקרא כז) ונתן הכסף וקם לו.												!	כט.
משכו במאתים, ולא הספיק לפדותו עד שעמד במנה - נותן מאתיים												■	כט.
מאי טעמא?												^	כט.
לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש.												!	כט.
פדאו במאתים, ולא הפסיק למושכו עד שעמד במנה - נותן מאתיים												■	כט.
מאי טעמא?												^	כט.
(ויקרא כז) ונתן הכסף וקם לו.												!	כט.
פדאו במנה, ולא הספיק למושכו עד שעמד במאתים - מה שפדה פדוי, ואין נותן אלא מנה.												■	כט.
אמאי? ה"נ נימא: לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש												;	כט.
אטו הדיוט לאו במי שפרע קאי?												!	כט.
כל מצות הבן על האב - אנשים חייבין, ונשים פטורות, וכל מצות האב על הבן - אחד אנשים ואחד נשים חייבין.												■	מ
וכל מצות עשה שהזמן גרמא - אנשים חייבין, ונשים פטורות, וכל מצות עשה שלא הזמן גרמא - אחד האנשים ואחד הנשים חייבין.												■	כט.
וכל מצות לא תעשה, בין שהזמן גרמא בין שלא הזמן גרמא - אחד האנשים ואחד הנשים חייבין, חוץ מבבל תקיף ובל תשחית ובל תטמא למתים.												■	כט.
מאי כל מצות הבן על האב?												^	ג
אילימא כל מצות דמיחייב ברא למיעבד לאבא												!	כט.
נשים פטורות?												;	כט.
איש - אין לי אלא איש, אשה מניין? כשהוא אומר: (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו - הרי כאן שנים	והתניא:											;	כט.
ה"ק: כל מצות הבן המוטלות על האב לעשות לבנו - אנשים חייבין, ונשים פטורות.	רב יהודה:											!	כט.
תנינא להא דת"ר:												■	כט.
האב חייב בבנו למולו, ולפדותו, וללמדו תורה, ולהשיאו אשה, וללמדו אומנות	[תנינא] [ת"ק]											■	כט.
אף להשיטו במים	יש אומרים:											■	כט.
כל שאינו מלמד את בנו אומנות - מלמדו ליסטות.	רבי יהודה:											■	כט.
ליסטות ס"ד?												;	כט.
אלא, כאילו מלמדו ליסטות.												!	כט.
למולו.												■	<
מנלן?												^	כט.
דכתיב: (בראשית כא) וימל אברהם את יצחק בנו.												!	כט.
והיכא דלא מהליה אבוא - מיחייבי בי דינא למימהליה, דכתיב: (בראשית יז) המול לכם כל זכר												■	כט.
והיכא דלא מהליה בי דינא - מיחייב איהו למימהל נפשיה, דכתיב: (בראשית יז) וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה.												■	כט.
איהי מנלן דלא מיחייבא?												;	כט.
דכתיב: (בראשית כא) כאשר צוה אותו אלהים, אותו - ולא אותה.												!	כט.
אשכחן מיד, לדורות מנלן?												;	כט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
כל מקום שנאמר צו - אינו אלא זירוז מיד ולדורות, זירוז - דכתיב: (דברים ג) וצו את יהושע וחזקה ואמצהו, מיד ולדורות - דכתיב: (במדבר טו) מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם. לפדותו.	תנא דבי ר' ישמעאל:											!	◇	כט.			
מנלן?													▲	◇	כט.		
דכתיב: (שמות יג) כל בכור בניך תפדה.													!	◇	כט.		
והיכא דלא פרקיה אבوه - מיחייב איהו למפרקיה, דכתיב: (במדבר יח) פדה תפדה.													■	◇	כט.		
ואיהי מנלן דלא מיפקדה?													⚡		כט.		
דכתיב: תיפדה תפדה, כל שמצווה לפדות את עצמו - מצווה לפדות את אחרים, וכל שאינו מצווה לפדות את עצמו - אינו מצווה לפדות אחרים.													!	◇	כט.		
ואיהי מנלן דלא מיחייב למיפרק נפשה?													⚡		כט.		
דכתיב: תפדה, כל שאחרים מצויים לפדותו - מצווה לפדות את עצמו, וכל שאין אחרים מצויים לפדותו - אין מצווה לפדות את עצמו.													!	◇	כט.		
ומנין שאין אחרים מצויין לפדותה?													⚡		כט.		
דאמר קרא: (שמות יג) כל בכור בניך תפדה, בניך - ולא בנותיך.													!	◇	כט.		
הוא לפדות ובנו לפדות - הוא קודם לבנו	תנו רבנן: [רבנן]												◆	■	◇	כט.	
בנו קודמו, שזה מצותו על אביו, וזה מצות בנו עליו.	רבי יהודה:												◆	■	◇	כט.	
הכל מודין, כל היכא דליכא אלא חמש סלעים - הוא קודם לבנו, מאי טעמא? מצוה דגופיה עדיפא, כי פליגי - היכא דאיכא חמש משועבדים וחמש בני חורין	רבי ירמיה:													■	◇	כט.	
מלוה דכתיב בתורה ככתובה בשטר דמיא, בהני חמש פריק לבריה, ואזיל כהן וטריף ליה לחמש משועבדים לדידיה	רבי יהודה סבר:													◆	■	◇	כט.
מלוה דכתיב באורייתא לאו ככתובה בשטר דמיא, והילכך מצוה דגופיה עדיף.	רבנן סברי:													◆	■	◇	כט.
לפדות את בנו ולעלות לרגל - פודה את בנו ואחר כך עולה לרגל	תנו רבנן: [רבנן]													◆	■	◇	כט.
עולה לרגל ואח"כ פודה את בנו, שזו מצוה עוברת, וזו מצוה שאינה עוברת.	רבי יהודה:													◆	■	◇	כט.
בשלמא לר' יהודה - כדקאמר טעמא, אלא רבנן מאי טעמייהו?														⚡		כט.	
דאמר קרא: (שמות לד) כל בכור בניך תפדה, והדר לא יראו פני ריכם.	[רבנן]													!	◇	כט.	
מנין שאם היו לו חמשה בנים מחמש נשים, שחייב לפדות כולן? ת"ל: כל בכור בניך תפדה.	ת"ר:													■	◇	כט.	
פשיטא, בפטר רחם תלא רחמנא														⚡		כט.	
מהו דתימא נילף בכור בכור מנחלה, מה להלן ראשית אונו, אף כאן ראשית אונו, קמ"ל.														!		כט.	
ללמדו תורה.															■	◇	כט.
מנלן?															▲		כט.
דכתיב: (דברים יא) ולמדתם אותם את בניכם.															!	◇	כט.
והיכא דלא אגמריה אבوه - מיחייב איהו למיגמר נפשיה, דכתיב: ולמדתם.															■	◇	כט.
איהי מנלן דלא מיחייבא?															⚡		כט.
דכתיב: ולימדתם ולמדתם, כל שמצווה ללמוד - מצווה ללמד, וכל שאינו מצווה ללמוד - אינו מצווה ללמד.															!	◇	כט.
ואיהי מנלן דלא מיחייב למילף נפשה?															⚡		כט.
דכתיב: ולימדתם ולמדתם, כל שאחרים מצויין ללמדו - מצווה ללמד את עצמו, וכל שאין אחרים מצויין ללמדו - אין מצווה ללמד את עצמו.															!	◇	כט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

קידושין-האשה נקנית		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומנין שאין אחרים מצווין ללמדה?												⚡
דאמר קרא: ולמדתם אותם את בניכם - ולא בנותיכם.												⚡
הוא ללמוד ובנו ללמוד - הוא קודם לבנו	תנו רבנן: [רבנן]											■
אם בנו זריו וממולח ותלמודו מתקיים בידו - בנו קודמו.	רבי יהודה:											■
כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב שדריה אבוח לקמיה דאביי, כי אתא חזייה דלא הוה מיחדדין שמעתי												○
אנא עדיפא מינך, תוב את דאיזיל אנא.	א"ל: [רב אחא בר יעקב]											○
שמע אביי דקא הוה אתי, הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי, דכי הוה עיילי בתרין אפיל ביממא הוה מיתזקי												○
לא ליתבי ליה אינש אושפיזא, אפשר דמתרחיש ניסא.	אמר להו: [אביי]											○
על, בת בההוא בי רבנן, אידמי ליה כתינא דשבעה רישוותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה.												○
אמר להו למחר: אי לא איתרחיש ניסא, סכינתין.	[רב אחא בר יעקב]											○
ללמוד תורה ולישא אשה - ילמוד תורה ואח"כ ישא אשה, ואם א"ל לו בלא אשה - ישא אשה ואח"כ ילמוד תורה.	ת"ר:											■
הלכה: נושא אשה ואח"כ ילמוד תורה.	רב יהודה אמר שמואל:											■
ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה?	רבי יוחנן:											■
ולא פליגי: הא לן, והא להו.												■
משתבח ליה רב חסדא לרב הונא דברב המנונא דאדם גדול הוא												○
כשיבא לידך הביאהו לידי.	א"ל: [רב הונא]											○
כי אתא, חזייה דלא פריס סודרא												○
מאי טעמא לא פריסת סודרא?	א"ל: [רב הונא]											^
דלא נסיבנא.	א"ל: [רב המנונא]											!
אהדרינהו לאפיה מיניה												○
חזי, דלא חזית להו לאפי עד דנסבת.	א"ל: [רב הונא]											○
רב הונא לטעמיה												○
בן עשרים שנה ולא נשא אשה - כל ימיו בעבירה.	דאמר: [רב הונא]											○
בעבירה סלקא דעתך?												⚡
אלא אימא: כל ימיו בהרהור עבירה.												!
עד כ' שנה, יושב הקב"ה ומצפה לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע כ' ולא נשא, אומר: תיפח עצמותיו.	רבא, וכן תנא דבי ר' ישמעאל:											■
האי דעדיפנא מחבראי - דנסיבנא בשיתסר, ואי הוה נסיבנא בארביסר, הוה אמינא לשטן גירא בעיניך.	רב חסדא:											■
אדידך על צוארי דברוך, משיתסר ועד עשרים ותרת	רבא לר' נתן בר אמר:											◆
מתמני סרי עד עשרים וארבעה.	ואמרי לה:											◆
כתנאי:												■
(משלי כב) חנוך לנער על פי דרכו - ר' יהודה ורבי נחמיה, חד אמר: משיתסר ועד עשרים ותרתין	חד: רבי יהודה/ רבי נחמיה]											◆
מתמני סרי ועד עשרים וארבעה.	וחד: [רבי יהודה/ רבי נחמיה]											◆